

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ I. Generalis exceptio contra hoc, aliaque Diplomata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

& sancti Viri, pro diuina contemplationis intuitu, ad partem S. Petri Treuirensis Ecclesie delegauerunt, suorum praeceptorum auctoritate confirmarunt, quatenus eorum Regnum superno auxilio tueretur, & postmodum ipsi in aethereo Regno, cum Christo sine carente, gaudere possent; itaque pro rei firmitate, idem praefatus Praesul Modoaldus deprecatus fuit sublimitatem nostram, ut paternum ac Praedecessorum morem sequentes, huiusmodi nostra auctoritatis praeceptum, ob amorem Dei, & reuerentiam S. Petri, de eisdem rebus iuberemus fieri, cuius petitioni libenter assensum praebuimus, & hoc nostra auctoritatis praeceptum, erga ipsam Ecclesiam, pro diuini cultus amore & anime nostra remedio fieri decreuimus, per quod praecipimus atque iubemus, ut omnes res, vel facultates ad Ecclesiam S. Petri Treuerica Urbis pertinentes, scilicet Cellam S. Hilarij, qua nunc appellatur S. Maximini, qua est in praedio S. Petri constructa, & cellam S. Paulini & S. Eucharj, & Monasterium S. Mariae, quod idem praefatus Pontifex Modoaldus, in territorio S. Petri nuper à fundamento construxit & vocatur Horrea, Basilicamq; S. Martini sitam in pago Maignensi, & ceteras Basilicas, Castella, Vicos, Villas, Vineas, syluas homines, vel quicquid largiente diuina clementia, deinceps ad eandem augmentandam Ecclesiam tribuetur, circa Rhenum & Ligerim fluuium in regno nostro consentientia, omnia sub iure & potestate S. Petri Treuirensis Ecclesiae, eiusque Pontificis perpetualiter mancipata permaneant. Praeterea pari modo etiam Statuimus, ut nullus ex publicis iudicibus, vel aliquis ex Iudiciaria potestate in Monasteria, Ecclesias, Castella, Vicos, vel agros, loca seu reliquas possessiones praedictae Ecclesiae, tam ultra, quam citra Rhenum vel Ligerim fluuium, in pagis vel territorijs, quae infra potestatem Regni nostri, memorata possidet Ecclesia, vel quae deinceps in iure ipsius sancti loci voluerit diuina potestas augeri, ad causas audiendas, vel freda, aut tributa, aut coniectos aliquos exigendos, aut mansiones, vel paratas faciendas, aut fideiussores tollendos, aut homines ipsius Ecclesiae disstringendos, vel iniustas exactiones inquirendas, vel teloneum exigendum, nostris & futuris temporibus aggredi audeant, vel ea, quae supra memorata sunt, nequaquam penitus exigere praesumant. Sed liceat memorato Praesuli, suisque Successoribus, omnia praefata Monasteria, Villas, Vicos & Castella cum suis adiacentibus, integre perpetuo tempore, pro remedio anime nostrae, seu parentum nostrorum, sicut in praecepto pyssimi Genitoris nostri continentur, quieto ordine possidere, & nostro fideliter parere Imperio. Sed ut hoc nostra auctoritatis praeceptum, plenior in Dei nomine obtineat vigorem, & à fidelibus Sanctae Dei Ecclesiae, nostris videlicet, praesentibus & futuris temporibus, verius credatur, & diligentius à Successoribus nostris conseruetur, manu id propria cum Luidis nostris subterfirmuimus, & annuli nostri impressione signare iussimus. Data Anno Incarnationis Dominicae DCXXXIII. Regni XII. Dagoberti Rex Francorum. (L. S.) Cunibertus gratia Dei Coloniensis Archiepiscopus. Abbo Metensis Episcopus. Principius Spirensis Episcopus. Pipinus Maiordomus.

Verum hoc qualecunque Diploma nihil omnino contra nos efficere, sequentibus § §. ostendam.

S. I. Generalis exceptio contra hoc, aliaque Diplomata.

OTTONIS Magni Imperatoris sententia contra Ruotbertum Archiepiscopum lata, quam parte prima attulimus, vim auctoritatemq; omnem Diplomati huic, alijsque similibus, si qua producantur, abstulit: fuerunt in illo totius Imperij Conuentu & Iudicio omnia Archiepiscopi ac nostra Diplomata ac Documenta visa, examinata, discussa, Sententia pro nobis lata est,

à qua

à qua recedere nobis animus non est, aut rem semel tanto cum iudicio à tanto Imperatore decisam in dubium vocare.

Atque hæc quidem peremptoria rei iudicatæ exceptio vim omnem, tam huius prætensi Dagobertini, quàm omnium aliorum Diplomatum, quæ deinceps proferentur, vel proferri possent, elidit ac profligat. Ex abundanti nihilominus, diuersas alias causas ostendam dicta Diplomata penitus refellentes.

§. II. Maxima illius Diplomatis variatio, fictitium illud esse demonstrat.

NON extitisse vnquam tale, quale exhibetur Dagoberti Diploma, multa sanè, eaque graua argumenta conuincunt.

In primis mira quædam illius varietas & inconstantia; quoties enim in Iudicijs, conferentijs, Principum aulis, exhibitum fuit, semper sub diuersa specie apparuit, indicium manifestissimum nullitatis illius.

Nam principio passim allegârunt Diploma hoc fuisse cum aureo Sigillo Dagoberti (in quo campus lilijs confitus) & cum quinque alijs cereis Sigillis, quorum tria referentia icones Episcoporum sedentium; affirmabant esse Sigilla Cuniberri, Abbonis, Principij, Colonia, Metis, Spiræ respectiue Episcoporum; duo autem reliqua, Arnulphi & Pipini, huius quidem dictabant esse illud, quod scuto fascia munito insigniuerant: illius verò alterum, quod cruce & carbunculo ornabatur. Ita illud refert Roserius, in *Stemm. Lotharingien. i.*

Sed cum Dagoberti ævo scuta eiusmodi non videantur fuisse vtitata, sed posterioribus demùm sæculis introducta, teste du Tillet Parisiensis Parlamenti Graphiario, alijsque authoribus (nam effigies Regum Sigillis imprimebantur, uti ex plurimis Originalibus antiquis constat) scuta illa tanquam suspecta omiserunt, uti in Dagobertino supra posito est videre, & solum exhibuerunt textum prætensarum Dagoberti literarum.

Verum & illum ipsum mirè, & non nisi in inconstantia constanter mutârunt, in quibusdam instrumentis, & copijs, ut afferebant authenticis allegatis in conferentia cum Luxemburgensibus, habebantur hæc verba, *Data IV. Kal. Augusti, anno ab incarnato Domino DCXXXIII.*

Verum cum vidissent se hîc in Chronologiam impingere, quod Dagobertus eo tempore Rex non esset, cum Anno DCXXXI. regnare cœperit, idcirco in alio Exemplari, quod Ioannes Archiepiscopus tanquam authenticum ex *Ernbreitsstein* Anno MDLXIV. ad Ducissam Parmensem misit; & in alio, quod item tanquam authenticum Lotharius Archiepiscopus misit Treuiris Anno MDCXII. ad Archiduces Albertum, & Isabellam, omiserunt diem & annum Data.

Sed cum & inde oppugnaretur Diploma, ut pote præter morem nulla habens Data tempora, tandem in exemplo, quod modernus Elector exhibuit velut legitimum, quodque suo libello scriptor inseruit, omiserunt quidè Diem Data; annum tamen posuerunt, sed immutatum, & quidem in eum, ratione cuius videbant sibi nihil opponendum, nisi & Maximinianum Diploma quis simul oppugnare vellet; inscripserunt enim annum *Data XII. Regni Dagoberti*, prout viderant haberi in Diplomate Sancti Maximini; ne tamen viderentur omnino ex alieno id exscripsisse, addidèrunt annum Christi (qui in Maximiano non est, nec esse in vlllo potest, nisi vitiosè, ut mox dicetur) scilicet An-